

כֵּה, במדבר כח) את קרבני - בشرط. לחמי - לחם ווין. רים - זו הקטרת. ניחחי - זו נחת רוח שעווצה הפנה ברכzon של השם הקדוש, ומלוים ברכzon של שיר ושבחה.

תשמרו להקריב ליל בموעדו, מה זה בموעדו? אם התאמר בכל יום בפרק ובערוב, מה זה בموעדו? [נ"א מה אומר שהוא מושרו?] אלא המועדו ששולט באotta עת רצון, הרצון שנמצא למעלה בדרישה ידועה. ועל כן פותב בموעדו.

בשנקרב לקרבן. הפל נוטלים חלק, ומתחזות הקלפות לכל צד, ומהיחוד נקרב ומתחיד, ומפאותות מאירים, ונמצא רצון בכל העולמות, והקדוש ברוך הוא נמצא בסוד של יהוד אחד בראוי. בא רביה חייא ונשך אותן. אמר לו, נאה אתה, בני, מפני לילכת ולראות את סבר פפי הימים. ועוד פתח ואמר דוד הפללה, שהוא רביעי, שהוא אבן המפלד וניש המפלדות? שהוא הרביעי, שהוא אבן מאסו הבונים).

הלבב. בשהגינו אלוי, ראה אותם יושבים על השער. אמר לו לשמש, לך ואמר להם, הכסא ההזה של שלשה עמודים מה הוא כל אחד (הכל איך?) אמר לו, לך ואמר לו למר, שליא לחנים אמר דוד המלך, שהוא קרביעי, אבן מאסו הבונים. אמר לו, לך ואמר להם, שאיפה מאסו בו בדור שהוא אמר אבן מאסו הבונים.

החויר רביה חייא את ראשו לרבי חפאי, ואמר לו, השמעת בזה דבר? אמר, שמעתי בפסוק הזה אמר אותו שלמה, ועל דוד המלך

על חטא ואשם, בגין כה את קרבני בשרא. לחמי נהמא וחייב. רים דא קטורת. ניחחי דא נחת רום דבעיד בהנא ברעומא דשמא קדישא, ולייאי ברעומא דשיר ישבחה.

תשמרו להקריב לי בموעדו. במזעדו מאי הו, אי תימא בכל יומא באבקר ובערוב, מאי איה במועדו (נ"א פאי אריה דאייה מזעדו), אלא מזעדו דשלטא בההוא זמנא רענו. רעד דاشתכח לעילא בדרגא ידייע. ועל דא כתיב במועדו.

בד קרבן אתקריב. כלל נטلين חולקא, ואתתדרון קליפין לכל סטרא, וויחיקא אתקריב ואתיחיד ובוצינין אתנהרין ואשתכח רענו ורעו בכל עלמין וגדרשא בריך הוא אשתכח ברוזא דיחדרה חדא בדקא חזי. אפה רביה חייא ונשךיה, אמר ליה יאות אנט ברוי מיני למיחס למחמי ליה לסבר אנפין דיומין. (תו פתח ואמר דוד מלכא דאייה רביעאה ואיה אבן מאסו הבונים) (נ"א פאי דוד מלכא אחסן מלכויות דאייה רביעאה דאייה אבן מאסו הבונים).

אצלג, بد מטון לגביה, חמא לוין יתבי על פרעה, אמר ליה לשמשא זיל ואימא לוין האי גרסיא דתלת קיימין מהו כל אחד (ס"א כלל חד). אמרו ליה זיל ואימא ליה למאר דלאו למגנא אמר דוד מלכא דאייה רביעאה אבן מאסו הבונים. אמר ליה זיל ואימא לוין דאן געלו ביה בדור דאייה אמר אבן מאסו הבונים.

אהדר רביה חייא רישיה לגבי רביה חגאי ואמר ליה שמעת בהאי מיד. אמר שמענא בהאי קרא דכתיב, (שיר השירים א) "בני" אמי "נחרו בי שמוני וגרו". דהאי קרא שלמה מלכא אמרו, ועל דוד מלכא אתתר בדור דחו ליה אחויי מניהו.

וთי שמענא מאי חמא גדרשא בריך הוא למיחס מלכויות ליהודה מפל אחויי, אלא אתוון דשמייה תיקון ביה, וגדרשא בריך הוא יכח קרא לשמייה ובגין כה אחסין שפטות (שיר א) "בני" אמי "נחרו בי שמוני וגרו", שהפסוק הזה אמר נאמר, בישרדו אוthon האחים שלו מלה.

ונעד שמעתי, מה ראה מקדוש ברוך הוא לחת מלכות ליהודה מפל אחוי? אלא אותן שמו, ומשום כה ירשות את המפלכות. ונעד שמעתי, חוקיות בו, והקדוש ברוך הוא נמן לבדוק לשמו,